

Sygn. akt II CSK 272/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko B. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego oraz wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, niemniej w sprawie nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych.

Wskazać trzeba, iż, co do zasady, zarzut uchybień procesowych popełnionych przez sąd pierwszej instancji uchyla się spod ocen Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym. Według bowiem art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnego wyroku wydanego przez sąd drugiej instancji, a zatem w postępowaniu kasacyjnym kontroli podlega w zasadzie tylko przebieg postępowania apelacyjnego oraz wyrok wydany przez sąd odwoławczy. Postępowanie przed sądem pierwszej instancji może być przedmiotem rozważań i ocen Sądu Najwyższego wyjątkowo, i to tylko wtedy, gdy wnoszący skargę kasacyjną sformułował odpowiednie zarzuty naruszenia przepisów o postępowaniu apelacyjnym, nawiązujące do postępowania pierwszoinstancyjnego, co odnosi się także do nieważności tego postępowania (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 350/07 i z dnia 16 listopada 2006 r., II CSK 177/06, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2009 r., III UK 16/09 i z dnia 11 stycznia 2006 r., III CSK 328/05, niepubl.). Gdy chodzi o naruszenie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w niniejszej sprawie przepisu art. 49 k.p.c., skarga kasacyjna tak sprecyzowanego zarzutu nie zawiera.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że pełnomocnik pozwanego złożył wniosek o wyłączenie sędziego na podstawie art. 49 k.p.c. Przepis ten reguluje wyłączenie sędziego na jego żądanie lub jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, na wniosek strony. Uszło uwagi skarżącego, że nieważność postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi wówczas, jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. Taka zaś sytuacja nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie.

Nieważność postępowania jest wprawdzie uchybieniem procesowym, które Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) i jest też przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), ale w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że w obu przypadkach chodzi o nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, nie zaś przed Sądem pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r., II CSK 80/09, Lex nr 1214331).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu

Najwyższego : z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Skarżący w skardze kasacyjnej nie sformułował zagadnienia prawnego w sposób wyżej zasygnalizowany.

Wywody skarżącego w dużej mierze kwestionują rodzaj i ilość nakładów poczynionych przez powódkę w kosztach budowy nieruchomości oraz poddają w wątpliwość wykazanie przez powódkę równego udziału w finansowaniu inwestycji.

Tak sformułowany zarzut wymyka się spod kontroli kasacyjnej, ponieważ ani ustalenie faktów, ani ocena dowodów nie mogą być podstawą wniesienia skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw